Bilo jednom jedno drvo, Dobro drvo, puno ljubavi za jednog malog dečaka. Dečak je dolazio svakog dana i vredno sakupljao opalo lišće. I isplevši lisnatu krunu, zamišljao je da je šumski kralj. Peo bi se uz stablo Dobrog drveta i njihao se na njegovim granama. Jeo je njegove slatke plodove, jabuke. Dobro drvo i dečak bi se ponekad igrali žmurke i kad bi se umorio, dečačić bi zaspao u senci drveta. Mali dečak je puno voleo drvo. I Dobro drvo bilo je srećno. Ali, vreme je neumitno prolazilo i dečak je odrastao. Dobro drvo je sada često ostajalo samo. A onda, jednog dana, dečak ponovo dođe i Dobro drvo mu reče:

„Hajde, dečače, popni se na mene i poljuljaj se na mojim granama, najedi se mojih jabuka i odmori se u mojoj sjenci. I budi srećan.“

„Ali, suviše sam veliki da bih se peo na tebe i igrao se s tobom“, odgovori dečak Dobrom drvetu. „Želim da kupim toliko stvari i da se zabavljam… Ali, znaš, potreban mi je novac. Možeš li mi dati malo para?“

„Žao mi je“, odgovori Dobro drvo „ali para nemam. Sve što imam jesu lišće i jabuke… Ipak, dečače, mogao bi da ubereš moje jabuke i prodaš ih u gradu… Tako ćeš doći do para i biti srećan.“

I dečak se uzvera na drvo i pobra njegove jabuke, potom ih odnese sa sobom. I Dobro drvo se opet oseti srećnim. Dugo je vremena opet prošlo, a dečak nije navraćao.
I Dobro je drvo bilo jako tužno.

A onda, jednoga dana, dečak ponovo stiže i drvo radosno zašumori.
„Hajde, dečače,” reče mu ono “popni se uz moje stablo i poljuljaj se na mojim granama.
I uživaj!”

“Nemam vremena za to, imam previše posla,” odgovori dečak.
“Želim kuću, u kojoj će mi biti toplo,” objasni on, “Želeo bih da imam ženu i decu i zato mi je potrebna kuća. Možeš li mi ti nabaviti jednu kuću?”

“Ni ja nemam kuću, odgovori drvo. U stvari, čitava šuma je moja kuća. Ali, evo možeš poseći moje grane i od njih sebi sagraditi kuću. I tako ćeš biti srecan.”

I tako dečak poseče grane Dobrog drveta i odnese ih, i od njih sagradi sebi kuću.
I Dobro drvo ponovno se osjećalo jako srećnim.

Još podosta vremena prođe, ali dečak nije navraćao. I kada se ponovno pojavio, Dobro drvo je bilo toliko srećno da je jedva bilo u stanju reč izustiti.

“Hajde, dečače,” pozove ga drvo šaptavim glasom, “dođi i poigraj se.”

“Previše sam star i tužan da bih se igrao,” Odgovori dečak. “Ali želeo bih jedan čamac, koji bi me odvezao daleko, daleko odavde. Možeš li mi naći jedan čamac?”

“Pa, poseci moje stablo i načini sebi čamac,” odgovori Dobro drvo. “Tako ćeš moći odjedriti daleko, daleko odavde i biti srećan.”

I tako dečak poseče stablo Dobrog drveta, napravi čamac i odjedri daleko, daleko.
I Dobro je drvo bilo srećno ali ne i presrećno.

Dosta je vremena minulo i dečak se najzad ponovno pojavi.

“Žao mi je, dečače,” dočeka ga drvo, ”ali zaista nemam ništa više što bih ti mogao dati. Znaš ne rađam više jabuke.”

“Zubi su mi se već davno istrošili i ne mogu više jesti jabuke.” reče dečak.

“Nemam više ni grana” nastavi Dobro drvo, ”na kojima bi se mogao ljuljati.”

“Previše sam star za takve stvari, mislim za ljuljanje na granama.” primeti dečak.

“Nemam više ni deblo,” reče Dobro drvo “na koje bi se mogao popeti.”

“Suviše sam umoran da bih se pentrao po drveću.” zaklima glavom dečak.

“Žao mi je,” uzdahnu Dobro drvo. “Voleo bih da ti mogu bilo što dati, ali ništa mi više nije ostalo. Sad sam ti samo jedan stari panj. Žao mi je, zaista.”

“Pa više mi mnogo ni ne treba” uzdahnu dečak. “Tek neko mirno mestašce gde mogu mirno sesti i predahnuti. Znaš jako sam umoran.”

“U redu onda” odvrati Dobro drvo, “istežući se što mu je više bilo moguće: ”stari panj je pravo mjesto da se na njemu sedi i odmara. Dođi dečače, i sedi. Sedi i odmori se.”

I dečak postupi kako mu je rečeno.
I Dobro drvo se oseti beskrajno srećnim.